

over det fjerne Bondeland med dets Landsbyer, Skove og tilsneede Marker. Og ovenover alt dette en høj, vatret Himmel, hvor Maane og Stjerner syntes at lege Skjul bag Skyerne — som havde disse gamle Kloder ladet sig smitte af Ungdommens Lysthed.

Hallo! Under skingrende Fløjten og raske Tilraab foer de skinnebeslaaede Slæder nedad den isglatte Vej, styret ved Hjælp af lange Pigkæppe, der slæbte efter dem som et Ror, . . . hoppede over Smaasten, løftede sig over enhver Forhindring saa let som en Baad over en Bølge. Hist og her ved Siden af Vejen stod Smaaklynger af halvvoxne Tjenestepiger med indbundne Hoveder og med Hænderne viklete ind i Forklæderne som i en Muffe. Naar det nu hændte, at en af Idrætsmændene tumlede bagover og blev siddende paa Banen som en afkastet Rytter, mens den tomme Slæde med forøget Hast fløj videre nedad Bakken, — opløftede der sig fra disse Klynger en ubarmhjertig Kvindelatter, tilsat med en hoverende Hujen fra de Drengene, der tilfældigvis i det samme foer forbi.

Værst gik det i slige Tilfælde ud over Latinskolens Drengene, „Studenterfrøene“, som var i afgjort Mindretal. Peter Andreas' højeste Unaade ramte derfor den af dem, der tilføjede Standen et saadant Nederlag.

Selv styrede han med overlegen Sikkerhed sin nye, flotte, rød-malede Langslæde, „Blødørnen“ kaldet, den han udenvidere havde taget paa Kredit hos en af Byens Hjulmænd, og som han om Dagen holdt skjult i en af Tømmergaardene. Let og lydløst næsten fløj den gennem Luften paa sine engelske Rundjern, mens han i eetvæk brølte: „Varsko!“ Hans runde Kinder glødede; hans Øjne var stive af triumferende Iver og Kappelyst. Undertiden rejste han sig midt under Farten op paa Mederne, svang sin Pigstav over Hovedet som en Kriger sin Lanse og raabte: Hej-Hallo-Ho! Hans sydende Livsmod, al den viltre, ærelystne Ungdomskraft, han maatte skjule og nedkue i Hjemmet og paa Skolen, brød i saadanne Øjeblikke frem hos ham i et Overmod, der gjorde ham en Smule latterlig selv for hans bedste Venner mellem Kammeraterne.